

Det forekommer mig, at det vilde være aldeles urimeligt at pålægge den fattige Del af vort Lands Befolkning en saadan forøget Skat. Vi har her i Landet Skatter nok, og skal vi have nye Skatter for at gennemføre en eller anden Foranstaltning af Betydning, maa disse Skatter indrettes saaledes, at de bliver lagte paa deres Skuldre, der har Evne til at bære dem, det vil sige paa de mere velstillede i vort Samfund. Ogsaa disse Folk har det ærede Medlem haft sin Opmærksomhed henvendt paa; de skal ogsaa betale noget. Men medens det ærede Medlem tiltænker den fattige Del af Befolkningen en Afgift af op til 4 pCt. af deres aarlige Indtægt, bliver det ærede Medlems Følelser af en ganske anden Natur, naar han staar overfor de mere velhavende i vort Samfund. Saa siger det ærede Medlem pludselig: Nej, det kan der ikke være Tale om. Naar en Mand har 6,000—10,000—20,000 Kr. i aarlig Indtægt, kan det ikke gaa an, at han skal betale 4 pCt. eller blot 1 pCt. af sin aarlige Indtægt; nej, han skal slippe billigere, og saa laver det ærede Medlem en Skala i § 19, hvorefter en Mand, der har 20,000 Kr. i aarlig Indtægt, ikke skal svare mere end $\frac{1}{2}$ pCt. Der har her i Landet i mange Aar været ført en heftig Kamp angaaende Indførelse af en stigende Skala for Beskatningen. Vi er naaede noget fremad i saa Henseende, men det forekommer mig, at hvis vi nu vilde slaa det fast, som det ærede Medlem her stiller Forslag om, vilde der derved være rejst adskillige Vanskeligheder for at komme videre frem ad den Vej, jeg mener, vi skal frem ad med Hensyn til Ordningen af vort Skattevæsen. Vi har, som sagt, Skatter nok her i Landet, og der kan derfor slet ikke være Tale om at begynde at revidere paa dette Omraade paa den Maade, som det ærede Medlem har stillet Forslag om her. Det ærede Medlem kom med nogle Bemærkninger om den ringe Betydning, som Revisionen af Toldloven i 1908 har haft for Forbrugerne, men det er aldeles givet, at hvis vi forhøjer Toldafgiften paa Kaffe, Te, Brændevin og Whisky, vil disse Forhøjelser straks blive at mærke for Forbrugerne rundt omkring i Landet; der vilde ikke være andre, som kom til at bære disse Forhøjelser, end netop Forbrugerne. Og maaske vilde disse Forhøjelser endda i mange Tilfælde blive afrundede op efter, saa, at Forbrugerne kom til at betale endnu mere end det, her er Tale om efter det foreliggende Lovforslag.

Jeg har nu omtalt den Side af Lovforslaget, som vender ud mod Befolkningen, og som angaar de Forpligtelser, som lægges paa Befolkningen. Efter at have set et Øjeblik paa disse Pligter kunde der være Anledning til at sige nogle faa Ord om de Rettigheder, som Befolkningen skulde komme i Besiddelse af, hvis vi gennemførte dette dødtødte Lovforslag. Det ærede Medlem (Bjerre) taler om, at vi ved dette Lovforslag faar gennemført faste Takster. Jeg mener i og for sig, at det er ganske udmærket at komme dertil, men det maa vi have gjort gennem Alderdomsunderstøttelsesloven; den maa vi have revideret saaledes, at vi faar indført faste Minimumstakster for Understøttelsen til fattige, gamle udslidte Mænd og Kvinder, saa at de faar Ret til et vist Minimumsbeløb, naar de naar den Alder, i hvilken de har Ret til at vente Understøttelse. Det ærede Medlem foreslaar nu at rykke Aldersgrænsen op fra 60 til 62 Aar, men det ærede Medlem stiller, idet han nævner dette Tal, straks i Udsigt, at han vil være meget villig til at forhandle om at sætte Grænsen endnu højere op. Det gælder for det ærede Medlem om at faa sit Lovforslag ført igennem, og hvis det kan hjælpe det ærede Medlem i den Retning, er han villig til at gaa højere op endnu — det ærede Medlem nævnede 65 Aar. Hvorfor gik han ikke det Skridt videre at gaa op til 70 Aar? Det vilde sikkert lette Sagens Gennemførelse i ikke ringe Grad. Men paa den anden Side vilde Tallet af dem, der kunde komme i Betragtning, med det samme nedsættes ganske betydeligt. Det ærede Medlem har sikkert, naar han taler om Aldersgrænsen, set for sig ud over Landet lange Rækker af gamle udslidte Arbejdere, Mænd og Kvinder, og derefter har han set paa sit Regnestykke og sagt til sig selv: Mit Forslag kan ikke give tilstrækkeligt til, at alle disse Menne-sker kan komme i Betragtning, ergo maa vi skære den ene Ende af den lange Række bort og sørge for, at den ikke bliver saa lang, saa der ikke bliver saa mange, der skal have Understøttelse. Men det er nu en Gang saaledes, at fattige Folk ikke lægger sig til at dø, naar de er 60 Aar gamle; der er mange, som lever meget længere, og der vil derfor sikkert blive en hel Del flere end dem, det ærede Medlem medtager, som trænger til Understøttelse. Ogsaa paa andre Omraader, hvor det drejer sig om Rettighederne, synes det ærede Medlem at være svært